

NANDE WIGELE:

Osamelost.

daj se povrneš, mamica?

Kaj ne, da mi ni oče povedal istine, ko se je sklonil k meni, me poljubil in rekel, da te nimam več, mamica! In plakal je takrat.

Kako čudno je vse bilo. Hodili so ljudje v hišo, kar trumoma so prihajali. Kako je moralo biti tebi težko, mamica, ki nisi marala, da bi hodili k tebi! Tako si se mi smilila, četudi so tako pridušeno govorili.

In ko so prinesli leseno rakev, da bi te položili vanjo, sem se tako bal za tebe. A ti si se jim skrila — tako so mi rekli — in niso te mogli najti. Zabili so prazno rakev in jo odnesli.

Kako rad bi bil ostal doma, da bi te bil poiskal, a moral sem z drugimi.

Ljudje so stali ob poti in zvedavo gledali na izprevod. Kako sem jih sovražil takrat in pobegnil bi bil rad k tebi, mamica.

Gledal sem na pokopališču ljudi, ki so plakali, tudi oni, ki ti niso bili dragi, mamica, in bal sem se jih! Kako je bobnela prst, ko so jo metali v jamo! To je dobro, da te ni bilo notri. Kako bi šele tebe bolelo!

Ko pa sem prišel domov, sem te iskal, a nisi se mi pokazala, četudi sem ti obljudil, da ne povem nikomur, kje si.

Ko pa sem legel, si prišla k moji postelji, si sedla na njen rob kakor vedno, ko si me devala spat. In pogovarjala sva se dolgo, dolgo. Bila pa si tako žalostna, a ko sem te prosil, da bi smel s teboj, si mi obljudila, da prideš pome. In rekel sem ti, da bom priden, dokler se ne vrneš.

Dolgo je, mamica, kar si mi obljudila, da me odvedeš s seboj!

Kje si, mamica! Tako dolg čas mi je po tebi! Ali morda nisem priden?

Kdaj se povrneš, mamica?

